

1 Juni 1919.

No. 11.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Zalig zijn zij die Zijne geboden doen, opdat hunne macht zij aan den boom
des levens, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad.

Johannes.

De Geest des Heeren is met Zijne Dienstknechten.

Toespraak gehouden in den Tabernakel te Salt Lake City, Zondag
23 Februari 1919, door President HEBER J. GRANT.

Ik ben inderdaad zeer dankbaar, dat het wederom is toegestaan geregeld godsdienstoefeningen in den Tabernakel te houden. Deze vergadering is, zooals gij weet, de eerste godsdienstoefening der Kerk in dit gebouw sedert de influenza in ons midden gewoed heeft. Gaarne had ik gezien, dat vandaag de opkomst zoo talrijk was geweest, dat daardoor op zichtbare wijze van het aanvangen der godsdienstoefeningen werd blijk gegeven. Als ik het gering aantal personen dat heden hier aanwezig is, met de talrijke schare vergelijk die wij gisterenavond hier hadden, toen iedere zitplaats bezet was en vele personen stonden, dan besef ik dat de belangstelling van het volk met betrekking tot godsdienstige aangelegenheden — die in dit opzicht grooter zou zijn dan met betrekking tot andere zaken — niet zoo levendig is als ik wenschte dat het zijn zou. Maar ik heb geen verlangen aanmerkingen te maken over het gedrag van hen die hier zijn. Een groot aantal predikaties wordt gepredikt voor het welzijn van de afwezigen, en die personen verkrijgen nooit het voordeel daarvan, omdat zij den geest der predikatie verliezen als deze later gehoord wordt; en het is immers de geest die leven geeft, en het is waarheid dat de letter doodt. Wij kunnen op anderen den geest der vergadering niet overbrengen, evenmin als wij voedsel voor anderen kunnen nuttigen. Wij kunnen er over spreken en over de ontvangen zegeningen, maar om den geest eener vergadering te genieten, is het volstrekt noodig dat wij tegenwoordig zijn en daaraan deelnemen. Het is verschillende malen gebeurd, nadat ik verschillerde vergaderingen had bijgewoond, dat ik trachtte aan hen die niet aanwezig

waren geweest, en wier plicht het was aldaar te zijn, de inspiratie des Heeren en de genomen besluiten te verklaren, maar zij konden den geest der vergadering en de inspiratie met betrekking tot de genomen besluiten niet begrijpen, omdat zij niet aanwezig waren geweest. Gedurende mijn leven is het meermalen gebeurd, dat ik vergaderingen bezocht waar ik wist dat een zekere zaak zou besproken worden, en ging er heen met een bepaald voornemen en besloten wat te doen, doch verliet de vergaderingen volkomen van gevoelen veranderd en van juist het tegenovergestelde overtuigd, door de inspiratie van den Geest des Heeren, alhoewel volgens mijn gedachten alle argumenten die aangevoerd werden, in tegenstrijd waren met de verkregen beslissing.

Niets heeft van mijn ondervindingen meer indruk op mijn hart en mijn geest gemaakt dan het feit, dat het in verband tot alle raadsvergaderingen en samenkomsten van de Heiligen der Laatste Dagen onzen plicht is naar onze vergaderingen te komen met een biddend en nederig hart, met een verlangen door den Heere gevoed te worden, dat zijn Geest de personen moge inspireeren die vergaderd zijn; en als een belangrijke zaak behandeld moet worden, dat die zaak tot een beslissing moge gebracht worden onder de inspiratie van den Geest des Heeren. Alle Heiligen der Laatste Dagen die een getuigenis hebben ontvangen van de Goddelijkheid van het werk waaraan wij deel hebben, moeten met het komen en gaan der jaren tot dit besluit komen. Ik verheug mij in het besef en in de wetenschap, dat geen abuizen begaan zijn in de behandeling van belangrijke zaken, gedurende mijn ondervinding als een van de leidende autoriteiten der Kerk, omdat die zaken besproken werden en men tot een besluit kwam onder de inspiratie des Heeren. Met betrekking tot alle zaken waarmede ik bekend ben, waar beslist was lijnrecht in tegenstelling met mijn beste oordeel en de wijsheid waarmede ik begiftigd ben, heb ik geleefd om te zien dat mijn wijsheid en kennis van geen praktische waarde waren in vergelijking met de inspiratie des Heeren in de raadsvergaderingen Zijner dienstknechten. Ook heb ik met betrekking tot de prediking van het Evangelie ondervindingen van denzelfden aard gehad.

Ik kan mij herinneren, dat ik op mijn eerste lange reis, die ik met den overleden Ouderling Brigham Young Jr. maakte, nadat ik een lid van den Raad der Twaalven was geworden, mij voornam op die reis, die omtrent vier maanden duurde, niet meer te spreken over hetgeen wij het „Woord van Wijsheid” noemen. Ik had daarover zoo dikwijls gesproken, dat ik moe was geworden van het luisteren naar mijn eigen prediking over het Woord van Wijsheid, en ik nam het besluit, dat ik op de volgende vergadering die ik zou bijwonen, zekerlijk een ander onderwerp zou bespreken. Gedurende twintig minuten trachtte

ik over iets anders te spreken, maar het was een mislukking. Daarop sprak ik gedurende twintig minuten met groote gemakkelijkerheid over het „Woord van Wijsheid”. Later vernam ik, dat als er iets was dat voor de bevolking der kleine stad, waar ik toen sprak, noodig was, dan was het onderwijzing met betrekking tot het „Woord van Wijsheid”. Ik vernam dat de Bisschop en zijn raadgevers dat overtraden, bevestigende het gezegde: „Zoo de priesters zijn is het volk”. Na die ondervinding nam ik het besluit, dat wanneer ik een indruk gevoelde om over een zeker onderwerp te spreken, en gevoelde dat te doen, alhoewel ik misschien, gedurende eenige weken achter elkander dat onderwerp had besproken, ik zekerlijk daarover wederom zou prediken.

Ik kan mij tevens herinneren, dat ik de eenigste predikatie die ik ooit over een zeker onderwerp heb gepredikt, op die zelfde reis predikte. Ik was in een klein plaatsje van misschien minder dan 150 inwoners, ver in Arizona. Het was een zeer donkere avond en toen ik uit de vergadering kwam, hoorde ik iemand zeggen: „De Bisschop heeft zeker broeder Heber gezegd waarover gesproken moest worden”. De Bisschop had mij echter niet ingelicht. Later vernam ik, dat er in die kleine Ward opstand was, en het onderwerp waarover ik toen sprak, en dat ik sedert dien tijd nimmer besproken heb, was aldaar bepaald noodig.

Wegens een besluit door President Wilford Woodruff genomen, nam ik mij stellig voor niet meer over het „Woord van Wijsheid” te spreken. Ik had het voorstel gedaan, om een zekeren broeder, die dat gebod overtrad, uit zijn ambt te ontzetten; en toen President Woodruff weigerde het voorstel ter stemming te brengen, gevoelde ik in het diepste van mijn hart, dat het voorbeeld van dezen man zeer nadeelig voor de Heiligen was, en dat wanneer hij voor geheel Israël in een belangrijk ambt geduld werd, steeds het „Woord van Wijsheid” overtredende, het voor mij verspilling van tijd was om daarover te spreken. Dit was omtrent 15 of 20 jaren nadat ik de ondervinding had die ik heb besproken, maar ik was zoo oproerig in mijne gevoelens, omdat bedoelde persoon niet uit zijn roeping ontslagen was, dat ik dacht: „Welnu, ik zal over iets anders spreken”. Den volgenden Zondag sprak President Woodruff in dezen Tabernakel tot dien man in een korte toespraak van slechts enkele minuten, om het „Woord van Wijsheid” te onderhouden of anders ontslag te nemen. Daarna boog hij zich naar voren, raakte mijn schouder aan en zeide: „Heber, sta op en predik een krachtige predikatie over het „Woord van Wijsheid”, hetgeen ik deed.

Door deze ondervindingen is het mijn verlangen geworden, dat wanneer ik in een vergadering moet spreken, ik slechts die dingen zeggen zal die het nuttigste zullen zijn voor hen die vergaderd zijn

en ik door den Heere geleid moge worden, om over het onderwerp te spreken dat passend is. Ik wist dat ik deze dag hier zou moeten spreken, daar President Lund dit gisteravond heeft gevraagd, toen hier een vergadering werd gehouden door de „Peace league”; maar ik heb het onderwerp niet bedacht waarover ik zal spreken, alhoewel ik dit gedaan zou hebben als ik daartoe tijd had gehad. Dezen middag ben ik hier gekomen met een bede in mijn hart, dat ik slechts over die dingen zal spreken, die het nütigste zullen zijn voor de personen die hier vergaderd zijn. Ik ben meer verlangend dat de Heere de weinigen zegenen zal die hier vergaderd zijn, dan wanneer het gehoor talrijk was, omdat ik in mijn hart dankbaar gevoel tegenover hen die hier gekomen zijn, hun geloof en verlangen toonende om den Heere dezen dag te dienen.

Terwijl ik hier zat, heb ik niet minder dan een half dozijn openbaringen opgezocht, die de Heere aan den Profeet Joseph Smith heeft gegeven, en elk dezer zou mij een uimuntende tekst verschaffen en voldoende ideeën om dezen namiddag al den tijd daarover te spreken. Toen ik opstond, besloot ik echter pas welke openbaring van het meeste nut voor de aanwezigen zijn zou; en ik heb besloten een geheele openbaring aan u voor te lezen. Ik besef en weet dat het meer vermoeiend is om naar het voorlezen te luisteren van zelfs de schoonste dingen in de wereld, dan iemand te hooren spreken en uitdrukking geven aan zijn eigen gedachten door de inspiratie die tot hem komt zonder het lezen. Terwijl ik voor u sta, heb ik geen verlangen in eenig opzicht zelf de eer voor iets te nemen; doch ik heb slechts het verlangen om datgene te lezen en te zeggen, wat, zooals ik reeds heb gezegd, van het meeste nut zal zijn voor hen die hier zijn vergaderd.

Volgens mijne gedachten is de schoonste openbaring van allen, die in onzen tijd tot ons zijn gekomen, de openbaring gegeven aan den vader van onzen onlangs overleden geliefden President Joseph F. Smith; en in zooverre als op het einde van bedoelde openbaring gezegd wordt, dat die gegeven is aan allen die een verlangen hebben in den dienst des Heeren te arbeiden, en hun sikkels te gebruiken om te oogsten in dezen oogsttijd, denk ik dat die openbaring geschikt is voor iedere ziel hier aanwezig. Zeer dikwijls hebben personen tot mij gezegd: „Ik ben er ziek en moe van geworden, om dezelfde dingen herhaaldelijk te hooren. Herhaling is niet noodig”. Velen zijn niet tevreden met de predikaties die zij hooren, omdat er herhalingen in zijn. Ik wil nu echter uw aandacht vestigen op het feit, dat de Heere, terwijl Hij door zijn profeet van den hemel sprak tot den man die later de Patriarch der Kerk was, en zijn leven gaf, met zijn broeder den profeet, als een getuigenis voor de Goddelijkheid van dit werk, het noodig oordeelde van tijd tot tijd een gedeelte te herhalen van

hetgeen Hij tot Hyrum Smith te zeggen had. Hier uit blijkt het, dat door den Heere de noodzakelijkheid erkend wordt om te herhalen en daardoor op den geest der menschen krachtig in te prenten hetgeen Hij te zeggen heeft. Onze Zaligmaker heeft in Zijn onderwijzingen herhaaldelijk op verschillende manieren hetzelfde idee herhaald, met het duidelijk zichtbare doel het krachtig op het verstand en in de harten Zijner hoorders te prenten.

Deze openbaring werd elf maanden vóór de oprichting der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gegeven. Hyrum Smith en vele anderen die tot een erkenning waren gekomen van de Goddelijkheid der zending van den Profeet Joseph Smith en geloofden dat de Kerk tenslotte opgericht zou worden, kwamen tot den Profeet en vroegen hem welke zaak voor hen van het meeste belang zou zijn om te doen. In antwoord op dat verzoek gaf de Heere aan den Profeet Joseph Smith de volgende openbaring voor het voordeel van Hyrum Smith:

„Een groot en wonderbaar werk zal spoedig onder de kinderen der menschen voortkomen.

Zie, Ik ben God, geef acht op Mijn woord, dat scherp en machtig is, scherper dan een tweesnijdend zwaard, tot de vaneenscheiding van gewrichten en merg; daarom geef acht op Mijn woord.

Zie, het veld is alreeds wif tot den oogst, daarom, wie ook wenscht te oogsten, laat hem zijn sikkels zwaaien met zijne macht, en oogsten terwijl het dag is, opdat hij eeuwige zaligheid voor zijne ziel in het koninkrijk van God moge verwerven;

Ja, wie ook zijn sikkels wil zwaaien en wil oogsten, dezelve is van God geroepen.

Daarom, indien gij Mij wilt vragen, gij zult ontvangen, indien gij wilt kloppen, u zal opengedaan worden.

Nu, daar gij gevraagd hebt, zie, Ik zeg tot u, onderhoudt Mijne geboden en zoek de zaak van Zion voort te brengen en te vestigen.

Zoek niet naar rijkdom, doch naar wijsheid, en zie, de verborgenheden Gods zullen aan u ontvouwd worden, en dan zult gij rijk gemaakt worden: zie, hij die het eeuwige leven heeft is rijk.

Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, gelijk gij van Mij verlangt, alzoo zal u gedaan worden: en indien gij wenscht, zoo zult gij het middel zijn om veel goed in dit geslacht te doen.”

Wat een edel verlangen voor een mensch om te hebben, en welk een heerlijke en wondervolle belofte met betrekking tot de gevolgen die zullen komen tot hen die verlangen in dit werk arbeidzaam te zijn.

„Predik niets anders dan bekeering tot dit geslacht. Onderhoud Mijne geboden, en help in het voortbrengen van Mijn werk, overeenkomstig Mijne geboden, en gij zult gezegend worden.

Zie, gij hebt eene gave, of gij zult eene gave hebben, indien gij dit van Mij in geloof verlangen wilt, met een oprecht hart geloovende in de macht van Jezus Christus, of in de macht van Hem die tot u spreekt.

Want zie, Ik ben het die spreekt; zie, Ik ben het licht dat in de duisternis schijnt, en door Mijne macht geef Ik u deze woorden.

En nu, voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, stel uw vertrouwen in dien Geest welke u leidt goed te doen; ja, rechtvaardig te doen, ootmoedig te wandelen, rechtvaardig te oordeelen; dit is Mijn Geest."

Vandaag wil ik hiervan getuigenis geven, dat van alle menschen waarmede ik omgang heb gehad, het wijlen President Joseph F. Smith was die in de voetstappen van zijn vader wandelde en deed met betrekking tot het dienen van God juist zooals tot zijn vader door God gezegd was.

„Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, Ik wil u van Mijnen Geest mededeelen; dewelke uw verstand verlichten zal, welke uwe ziel met vreugde zal vervullen;

En dan zult gij weten, of hierdoor zult gij alle dingen weten welke gij van Mij verlangt, en welke tot de dingen der rechtvaardigheid behooren, met oprecht vertrouwen in Mij geloovende dat gij dezelve zult ontvangen.

Zie, Ik gebied u, dat gij niet zoudt veronderstellen dat gij geroepen zijt te prediken totdat gij daartoe geroepen zijt:

Wacht een weinig langer, totdat gij Mijn woord, Mijn rots, Mijne Kerk en Mijn Evangelie hebt, opdat gij met zekerheid Mijne leer moogt weten;

En dan zie, overeenkomstig uwe verlangens, ja, zelfs overeenkomstig uw geloof zal aan u geschieden.

Onderhoud Mijne geboden, wees stil, roep Mijnen Geest aan:

Ja, kleef Mij aan met geheel uw hart, opdat gij behulpzaam moogt zijn die dingen waarvan gesproken is, aan het licht te brengen; ja, de vertaling van Mijn werk; wees geduldig totdat gij het zult volbrengen.

Zie, dit is uw werk, Mijne geboden te onderhouden, ja, met geheel uwe kracht, verstand en sterkte;

Zoek niet Mijn woord te verklaren, doch zoek eerst Mijn woord te verkrijgen, en dan zal uw tong losgemaakt worden; dan, indien gij wenscht, zult gij Mijnen Geest en Mijn woord hebben, ja, de macht van God ter overtuiging van menschen."

Ik wil hier zeggen, dat het de macht van God is, dat het de Geest van God is waardoor de menschen overtuigd worden; dat het niet de welsprekendheid is, niet de geleerdheid, niet de mooie woorden of de schoone wijze waarop zij uitgesproken worden die een verblijfplaats in de harten van de kinderen der menschen vinden, om hen van de waarheid te overtuigen. In verband hiermede wil ik een persoonlijke ondervinding verhalen.

Als knaap verliet ik de school, om in mijn onderhoud te voorzien en mijne moeder, een weduwe, te helpen; en als een gevolg outving ik niet veel onderwijs, ik kon niet met grammatische juistheid spreken. Velen mijner kameraden gingen met hun schoolonderwijs voort en na verloop van twee of drie jaren lachtten zij vaak over mijn spraak-kunst. Ik besloot een weinig grammatica te leeren en bezocht daarom een avondschool. Tweemaal per week moesten wij, als een gedeelte van onze taak, naar deze avondschool twee zinnen brengen die wij gehoord hadden en niet grammatisch juist waren. Wij moesten de zinnen opschrijven zooals wij die gehoord hadden en de noodige verbeteringen maken. Ik kan mij herinneren, dat ik als jongeling van achttien jaren een samenkomst in de Dertiende Ward bijwoonde, alwaar ik geboren en opgevoed ben. Dien avond waren er locale zendelingen en de eerste spreker was een der meest begaafde van alle begaafde mannen der Kerk, in zooverre dit betrekking had op de taal. Hij was zeer geleerd en had zulk een wondervolle en verbazingwekkende woordenkennis, dat ik mijn manchet naar beneden trok — daar ik geen papier had — en binnen dertig minuten had ik die vol met woorden geschreven die ik toen niet begreep. Toen ik tehuis kwam, vroeg onze Scandinavische dienstbode of bedoelde persoon Engelsch had gesproken. Ik kon natuurlijk „incomprehensible” en meer dergelijke woorden verstaan, maar zij kon dat niet. Hij wilde niet zeggen, dat wij sterke bewijzen hebben voor de liefde van God, maar, zooals ik het mij nog kan herinneren: „We have indisputable and incontrovertible evidences of the benign benignity of an all-wise Creator.” Het was een zeer schoone predikatie. Ik herrinner mij nog, dat ik van de predikatie heb genoten en ik begreep alle ideeën, alhoewel ik een manchet vol woorden had geschreven die ik niet begreep. Toen de volgende spreker opstond, wist hij „nothing nohow about nobody”, om grammatisch te spreken. In de eerste zin die hij sprak, maakte hij drie taalfouten, en ik lachte en zeide tot mijzelf: „Dezen winter zal het voor mij niet noodig zijn veel te studeeren. Als ik slechts een stukje papier had, daar ik niet met mijn linkerhand op mijn andere manshet kon schrijven, dan kon ik binnen dertig minuten genoeg taalfouten opschrijven, om mij den geheelen winter daarvan voor de avondschool te voorzien”.

(Wordt vervolgd.)

Hoe over de doop gedacht wordt.

Naar aanleiding van hetgeen de heer Hilbrandt Boschma, evangelist te Ruurlo, in *Bergopwaarts* heeft geschreven o'er den „Doop als bureaucratische formaliteit”, merkt dr. C. J. Niemeyer in het *Wbl. v. d. Vrijz. Herv.* het volgende op:

„De hoofdzaak is, dat men gedoopt moet zijn, om lidmaat te kun-

nen worden. Daarom is het noodig, dat aanstaande lidmaten het bewijs kunnen leveren, dat zij als kinderen den Doop hebben ontvangen. En hoe zou dat mogelijk zijn zonder officieele doopregisters? . . .

„. . . . Beschouwt men den Doop, evenals het Avondmaal, volkomen als een zinnebeeldige plechtigheid, die op zichzelf staat en geen kerkrechtelijke gevolgen heeft, dan is het niet noodig, dat er aantekening van wordt gehouden, evenmin als dat gebeurt van Avondmaalsviering. En dan kan ook ieder die plechtigheid laten voltrekken, waar en door wien hij maar wil.

„Als de heer Boschma en zijn geestverwanten bereid zijn, ter wille van dit gevolg mede te werken tot opheffing van de doopverplichting voor aanstaande lidmaten, kunnen zij ongetwijfeld er op rekenen, de vrijzinnigen aan hun zijde te zien”.

Rijmpreekjes.

No. 23. De Sterrenhemel.

Een sterrenkundige ben ik niet, maar sedert vele jaren ziet mijn oog in nachtelijke uren met veel genoegen naar den boog, die zich daar uitstrekt hoog omhoog, veel verder dan mijn turen.

En mijn gedachten reizen dan zóó ver, ik werd er duizelig van, hield ik hen niet in teugel: mijn geest toch zit aan de aarde vast, en mijn beperkte hersenkast schuwt al te woest gevleugel.

Toch gaat mijn denken wonderver, het snelt van sterrentros tot ster, van ster tot sterrengroepen; en wijlt dan bij den Grooten Geest, die al wat is en is geweest! in aanzijn heeft geroepen.

't Geschapene zijn Schepper prijst; 't geschrevene of gedrukte wijst op schrijver of op dichter. De vraag: Waar kwam dan God vandaan? heeft met dit feit niets uit te staan: geen stichting zonder stichter!

Want wanorde, disharmonie, verwarring, zijn toestanden die uit toeval kunnen rijzen; maar harmonie en regelmaat, zooals 't heelal aanschouwen laat, op Intelligentie wijzen,

'k Herinner mij een zeevaartklas, waarin een jong matroos, die pas met sterrenkunde vrijde; hij was geen slechte rekenaar, maar kwam „daar boven” niet goed klaar, en Jantje ging ten strijde!

De meester was zijn weerpartij; en weet ge wat die meester zei? die sprak met blij geschater: „Och, Jan, nóg maar eens geprobeerd, daar boven is men niet verkeerd, daar maakt men nóóit een flater!”

Neen, sterrenkundige ben ik niet, maar 'k tuur toch graag in 't ver verschiet, waar millioenen bollen — ontzaglijk reuzenzonnenheir — in 't oeverlooze ethermeer langs reuzenbanen rollen.

Hebt ge op den Melkweg ooit gericht uw blik? Kwam door die zee van licht de Schepper ooit u nader? Hebt ge ooit, geroerd door al dien gloed, met héél uw hart, héél uw gemoed, geroepen: „Onze Vader!”?

O sterrenheir, gij ooggenlust, gij geeft mijn hart zoo'n wondere rust! Uw Leidsman, hoog en heilig, ver boven mijn gering verstand, wil ook mij leiden aan Zijn hand: mijn ziele voelt zich veilig!

FRANK I. KOOYMAN.

DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent
J. J. VAN LANGEVELD.

De drie getuigen van het Boek van Mormon.

OLIVER COWDERY, één der drie getuigen van het Boek van Mormon, was geboren 3 October 1806, in de stad Wells, Rutland county, Vermont. Omstreeks het jaar 1825 verhuisde hij naar den staat New-York, waar zijn oudere broeders leefden. Hij werd onderwijzer in de district-school in de stad Manchester, Ontario county, op negen mijlen afstands van zijns vaders huis. Daar maakte hij voor het eerst kennis met de familie van Joseph Smith Sr., (de vader van den Profeet), die één dergenen was die hunne kinderen tot die school zonden, en Oliver bezocht hen in verband daarmede. Hier hoorde hij van de platen van het Boek van Mormon. Oliver werd zeer belangstellend en hij besloot de bijzonderheden van deze wondervolle gebeurtenis na te vorschen. Ook vroeg hij den Heere zijn verstand te willen verlichten, en op zekeren nacht, nadat hij zich ter ruste had begeven, openbaarde de Heere hem, dat hem de waarheid was verteld geworden wat het vinden der platen betrof. Nu besloot hij ook Joseph Smith te bezoeken, teneinde nog meer te weten te komen, wat hij deed op 5 April 1829, toen hij den Profeet voor het eerst ontmoette in zijn tijdelijke woonplaats in Harmony, Pennsylvania. De Profeet Joseph zag in Oliver de aangewezen persoon om hem bij het vertalen der platen behulpzaam te zijn, en begon de vertaling van het Boek van Mormon, terwijl Oliver als schrijver dienst deed.

Nadat de laatste van de Kerk was afgesneden, bezocht hij een speciale conferentie, welke op 21 October 1848 te Kanesville in Iowa gehouden en door Apostel Orson Hyde gepresideerd werd. Oliver Cowdery stond op in deze vergadering en sprak de volgende woorden:

„Vrienden en broederen, mijn naam is Oliver Cowdery. In de eerste dagen van deze Kerk had ik mij met haar vereenzelvigd en was één van haar raadgevers. Niet omdat ik beter was dan eenig ander mensch, was ik geroepen, maar alleen om de doeleinden van God te vervullen; Hij riep mij voor eene hooge en heilige roeping. Ik schreef, met mijn eigen pen, het gansche Boek van Mormon, (op een paar bladzijden na) zooals de woorden vloeiden van de lippen van den Profeet Joseph Smith, zooals hij hen vertaalde door de gave er macht van God, door middel van de Urim en Thummim, of, zooals zij door het boek genoemd worden, Heilige Uitleggers. Ik zag de gouden platen, waarvan ze vertaald waren met mijne eigene oogen

en nam ze persoonlijk in mijne handen. Eveneens zag ik met mijne oog en nam ze in mijne handen de Heilige Uitleggers. Dat boek is waarachtig. Sidney Rigdon schreef het niet, Mr. Spaulding evenmin, maar ik schreef het zelve zooals het kwam van de lippen van den Profet. Het bevat het eeuwige Evangelie, en kwam voort onder de kinderen der menschen, ter vervulling van de openbaringen van Johannes, waar hij zegt dat hij een engel zag komen met het eeuwige Evangelie om te verkondigen aan alle natie, geslacht, taal en volk."

DAVID WHITMER, de tweede der drie getuigen, was geboren 7 Januari 1805, in eene kleine handelsplaats bij Harrisburg in Pennsylvania. „Ik hoorde voor het eerst van wat nu genoemd wordt Mormonisme in het jaar 1828. Ik maakte eene handelsreis naar Palmyra, New-York, en kwam daar aan met eene zekere Oliver Cowdery. Mr. Cowdery zeide bekend te zijn met de familie Smith en hij geloofde dat er zeer zeker waarheid was in de geschiedenis der platen. Ik kwam in gesprek met verschillende jonge menschen, welke bevestigden, dat Joseph Smith gouden platen had."

Op Zondag 22 Januari 1888, 's avonds om half zes, riep Mr. Whitmer zijn familie en sommige vrienden aan zijn sterfbed, en zich tot de aanwezige geneesheer wendend, zeide hij: „Dr. Buchanan, ik wenschte eene verklaring van U, omtrent den toestand van mijn geestvermogens, voor ik mijne laatste getuigenis geef." De dokter antwoordde: „Ja, gij zijt helder van geest, want ik heb juist een gesprek met U gehad." Toen keerde hij zich tot hen, die zich rond zijn bed bevonden en sprak de volgende woorden: „Nu, gij moet allen getrouw zijn in Christus. Ik wensch tot u allen te zeggen, dat de Bijbel en het verslag der Nephieten (het Boek van Mormon) waarachtig zijn, zoodat gij kunt verklaren dat gij mij hiervan op mijn sterfbed getuigenis hebt hooren geven. Wees allen getrouw in Christus en uw loon zal in overeenstemming zijn met uwe werken. God zegene u allen. Mijn vertrouwen is voor eeuwig in Christus, werelden zonder einde. Amen."

MARTIN HARRIS, de laatste der drie getuigen van het Boek van Mormon, werd 18 Mei 1783 in East Town, Saratoga county, New-York, geboren en verhuisde in zijn negende jaar met zijne geheele familie naar de stad Palmyra, waar hij in het najaar van 1827 kennis maakte met den Profet Joseph Smith. Ouderling Edward Stephenson geeft het volgend verslag:

„Terwijl ik in Michigan woonde in het jaar 1833, nabij de stad Pontiac, Oakland county, kwam Martin Harris daar en in eene vergadering waar ook ik tegenwoordig was, gaf hij getuigenis van de verschijning van een engel, die hem de gouden platen toonde en hem gebod getuigenis van deze dingen te geven aan alle menschen, wanneer er ook maar gelegenheid toe was om dit te doen, en ik kan zeggen, dat zijne getuigenis van groot gevolg was in die omstreken.

Op zekere gelegenheid probeerden sommige van Martin Harris' kennissen om hem te bedwelmen, door hem wijn te drinken te geven. Toen zij dachten, dat hij in eene goede stemming was om te spreken, mengden zij voorzichtig de volgende vragen in het gesprek: „Welnu, Martin, wees nu eens oprecht en openhartig met ons ten opzichte van die geschiedenis met die engel, en de gouden platen van het Boek van Mormon, waarover zooveel gesproken is. Wij hebben u altijd beschouwd als een eerlijk farmer en een goeden buur, maar wij kunnen niet gelooven dat gij ooit een engel zaagt. Nu, Martin, geloofde gij werkelijk toen gij ontwaakte, dat gij een engel gezien had?” „'Nee,” zeide Martin, ik geloof dat niet, mijne heeren; mijn geloof is opgelost in wetenschap en ik wensch tot u te zeggen, zoo waarachtig als de Heere leeft, dat ik met de Profeet Joseph Smith in de tegenwoordigheid van een engel stond, en het was op het helderste moment van den dag.”

Alhoewel deze drie mannen een engel zagen en getuigen waren van het heilig verslag, faalden zij toch in het onderhouden van des Heeren geboden. Het doet niets ter zake, hoeveel kennis een mensch moge hebben, wanneer hij het Evangelie niet leeft, kan de Geest van God niet met hem blijven. Deze drie getuigen konden niet verloochenen wat zij gezien en gehoord hadden; toch op zekeren tijd in hun leven leefde zij het Evangelie niet voldoende, om leden der Kerk te kunnen blijven, maar zij verloochende nimmer hunne getuigenis als getuigen van het Boek van Mormon.

Terug tot het geloof.

Vertaald door NELLIE VERMAAT.

„Want dit zal een wet zijn voor de inwoners van Zion en alle vertakkingen waar ze georganiseerd zijn.”

„En hunne kinderen zullen gedoopt worden voor de vergeving hunner zonden, wanneer zij acht jaren oud zijn en zij zullen oplegging der handen ontvangen.”

„Ook zullen zij hunne kinderen onderwijzen te bidden en oprecht te wandelen voor den Heere.”

Alice Moreton las dit gedeelte van haar Leer en Verbonden drie maal over. Dan legde zij het boek neer en keek haar echtgenoot peinzende aan. Veel had zij over dit onderwerp nagedacht en gevoelde dat ze hem er over moest spreken.

Aldus begon ze bij wijze van inleiding: „Het is een drukke dag geweest, Frank, ik ben zoo moe.”

„Waarom ga je dan niet naar bed, liefste? De kinderen slapen toch al?”

„Zeker, „antwoordde ze”, maar Frank ik dacht er zoo eens over —.”

„Wel, waar dacht je dan aan?”

„We behoorden samen te knielen en te bidden voordat je weg gingt. Het schijnt alsof we geen tijd meer hebben om te bidden.”

„'t Is kinderachtig,” zei hij met een ontevreden blik. „Indien God werkelijk iets om zijn kinderen geeft en hunne behoeften kent, waarom zou hij dan wenschen dat zij hem geregeld om alles vragen?”

„We zouden hem vergeten als het niet noodig was voor Zijn gaven te bidden. Bovendien, zijn we hem geen dankbaarheid verschuldigd voor alle zegeningen des levens?”

„Er zijn wel betere manieren om dankbaarheid te betoonen dan voortdurend op je knieën te zijn. Om eerlijk en braaf te leven is beter.”

„Niets is er dat ons terughoudt beide te doen.

„Ik begrijp de verandering niet die over je gekomen is, lieve. Toen je vier jaar geleden thuis kwam van je zending, was je vol van den geest des gebeds en zoo zeker van de waarheid van het Evangelie, dat je met blijdschap je leven had willen geven om het te verdedigen. Ik herinner me nog den eersten Zondag dat je hier waart. Ik zat met de kleintjes en luisterde naar je getuigenis en wenschte in het diepst van mijn hart, dat beide, Frances en Joey elk woord konden begrijpen, dat je zei. Je vertelde, hoe de Heer je geïnspireerd had om het Evangelie te prediken, hoe de zieken waren genezen door je zalving, hoe je beschermd was geworden voor intriges, hoe je van voedsel en kleding voorzien werd, als het noodig was, hoe je in staat was geweest je te verheugen in iedere beproeving, wetende de waarheid van Gods werk. O, Frank het was een levende getuigenis, die je dien dag aflegde en het drong door tot het diepst mijner ziel. Ben je het vergeten?”

„Ik denk dat ik nu wijzer ben.”

„Durf je zeggen dat je getuigenis niet waar was?”

„Ik was waarschijnlijk te overdreven en vergiste me.”

„Nee, je vergiste je niet. We waren gelukkig het jaar na je terugkomst. We hadden niet veel geld, maar onze kinderen waren gezond en we leefden nederig, overtuigd zijnde van Gods liefde. In die dagen vonden we het niet overbodig Frank, de hulp van onzen Hemelschen Vader te vragen of onzen dank te offeren voor zijn goedheid. En toen kleine Afton geboren moest worden . . . o, ik kan er niet over spreken zonder te schreien.

Slechts een week geleden wees Dr. Gray haar aan uit een troepje meisjes en zei: „Daar is een lief meisje dat nooit het levenslicht zou hebben aanschouwd, ware het niet door het geloof van eenige vrouwen die daar aanwezig waren en Dr. Gray is zelf geen Mormoon.”

„Niemand twijfelt er aan dat een wonder geschiedde dien dag, Alice — maar het is niet onmogelijk — werkelijk, ik denk dat het wel hetzelfde geweest zou zijn, al hadden wij in 't geheel niet gebeden.”

„En ik ben er van overtuigd, dat het kwam door moeder's, Emma's en jouw geloof in het gebed.”

Frank Moreton vervolgde zijn studie en zijn vrouw ging terneergeslagen naar haar kamer om alleen te knielen en te bidden. Zij had gewoonlijk zoo geknield gedurende de twee jaren dat Frank op college geweest was, maar nu was hij weer thuis en had ze naar hem opgezien om zoowel Godsdiensdienst als andere zaken in te stellen.

Groote tranen rolden over haar wangen terwijl ze haar hart uitstortte in gebed om dagelijksche hulp en leiding.

Alice Moreton was geboren en opgevoed in het Mormonisme. In haar jeugd was haar de noodzakelijkheid onderwezen een man te huwen van haar eigen geloof en de gedachte aan een andere verbintenis was haar even vreemd als aan een der reinste Engelen des Hemels. Ze was met Frank in den tempel getrouwd. Ook hij was vol geloof in het Evangelie. Ze waren zeer gelukkig geweest in hun liefde en de twee kinderen, hen geboren, hadden de band tusschen hen zoo sterk gemaakt, dat het scheen alsof niets hen meer kon scheiden.

Frank's zending was een bron van kracht geweest voor beiden en nu leerde Alice voor de eerste maal dat Frank's collegewerk iedere steen afbrak waarop hun toren van geloof was gebouwd.

Hij had opgehouden te bidden. Zij herinnerde zich nu dat hij een getuigenis, afgelegd door een heele goede zuster in een vasten en getuigenis-vergadering, streng becritiseerd had. Ook twijfelde ze eraan of hij wel tiende betaald had het vorige jaar. Ze herinnerde zich verscheidene malen een tabaksgeur aan zijn kleeren waargenomen te hebben. Haar vertrouwen werd geschokt, haar hart ondervond een zware pijn, als werd het doorpriemd.

Voor vrouwen, minder ernstig in haar godsdiensdienst, minder geestelijk in haar wenschen, mochten deze redenen zeer onbeduidend geweest zijn, maar Alice was onderwezen om op dit leven neer te zien als een voorbereiding van het Hemelsche leven. Ze had geleerd aardsche familie-banden te beschouwen als banden zonder einde en de opvoeding der kinderen in den vreeze des Heeren als het grootste werk ooit op aarde te doen. En in de trapgewijze achteruitgang van het geloof harer echtgenoot zag zij een onoverkomelijke slagboom tot hunne eeuwige vooruitgang.

Met een vertrouwen, geboren uit haar volkomen liefde, zei ze zichzelf niet te eindigen met bidden, voordat haar man weer krachtig op den nauwen weg des levens wandelde.

Toen de zomervacantie om was keerde haar echtgenoot weer naar het geneeskundig college terug. In het jaar dat nu volgde kreeg het ongelooft de bovenhand.

Tegen het einde van het derde jaar werd Dr. Moreton teluis geroepen door het bericht van een ernstige ziekte der kleine Afton.

Toen hij het huis binnentrad scheep het kind nauwelijks meer te leven en gedurende drie dagen lag zij op het kantje om te moeten sterven, zoodat het slechts een wenk van den Hemelschen engel zou kosten, om haar weg te nemen.

De bedroefde moeder was voortdurend in gebed voor haar behoud. De vader zag kalm toe en vereenigde zijn nieuw verkregen kennis met die van den ouden dokter, die de familie sinds jaren had geholpen.

Eindelijk was de crisis voorbij.

Langzamerhand kwam het huis weer in een normale toestand. Frank had twee weken voorbij laten gaan, maar door de vreugde om Afton weer gezond te zien, voelde hij zich bekwaam om alles in te halen.

„Werkelijk, ik begreep de toestand beter dan Dr. Oldham,” zei hij tegen zijn vrouw den avond voor zijn vertrek. „De wetenschap der geneeskunde maakt zoo'n snelle vooruitgang dat het iemand haast den adem beneemt om er gelijke tred mee te houden.”

„Het was Gods goedheid,” antwoordde Alice, terwijl ze zacht over zijn voorhoofd streek, die ons onze kleine lieveling liet behouden.” Even later vroeg ze: „Zie je dan niet in dat het Onze Vader was die haar genas?”

„Ik kan nu juist geen verband zien tusschen God en de eerste hoeveelheid medicijnen die we haar gaven. Het was zoo buitengewoon, zoo verschillend van het gewone verloop der ziekte.”

„Het was een ingeving; ach Frank, kan je dan niet begrijpen dat wij slechts de middelen zijn om den Hemelschen wil ten uitvoer te brengen. De omstandigheid dat de hoeveelheid medicijnen ongewoon was is een overtuigender bewijs voor mē dat Onze Vader onze gebeden verhoord en de behandeling bespoedigd heeft.”

„Je bedoelt dat Hij Uw gebeden verhoord heeft,” antwoordde hij aanmatigend.

„Onze gebeden hoorde,” herhaalde zijn vrouw, „de mijne en die der kinderen.”

„Alice, het spijt me je gevoelens gekwetst te hebben,” begon Moreton bedaard, „maar ik wensch niet dat je de kinderen zoo iets leert. Mijn wensch is dat ze met een vrij verstand opgroeien en onpartijdig zijn ten opzichte van godsdienst. Ze kunnen deze dingen beslissen als ze het verstand hebben ze goed te overwegen.”

„En ik wensch mijn kinderen op te voeden en te onderwijzen tot zij zoo een vast geloof hebben, dat noch verzoeking, beproeving of studie het omver kan werpen,” antwoordde ze flink.

„Zeg me, Frank, welk voordeel heb je er bij om het geloof van je vader te verloochenen. Ben je een beter Christen, een vriendelijker echtgenoot en vader sinds je niet meer godsdienstig bent. Is je leven reiner, nuttiger, hoopvoller sedert je de Godheid opzij hebt gezet.

Ben je gelukkiger of heb je een gave ontvangen inplaats van de vreugde die het geloof je schonk? Antwoord me naar waarheid."

„Ik ben wijzer Alice, nu weet ik beter."

„Ik wensch je wijsheid niet, een wijsheid die het geloof uit mijn hart neemt, God uit mijn leven plaatst en er mij niets voor teruggeeft."

„Wilde je de wereld dan onwetend hebben?"

„Nee, ver van dat. Maar ik wilde mannen en vrouwen hebben, die de velden der hogere studie ingingen met het doel Gods geheimen uit te vinden, liever dan met de begeerte Hem te verwerpen. Een paar weken geleden bracht ik een dag in den tempel door. In den morgendienst gaf president Lund getuigenis dat hij wist dat God leeft en ons hoort wanneer we bidden. Deze gedachte kwam bij me op: De opvoeding van president Lund staat ver boven die van de gewone mannen der hoogeschool en toch is hij een geloovige. En toen een jonge ouderling zong: „Ik weet dat mijn verlosser leeft", was het alsof een engelenheir getuigde tot de waarheid mijner gedachten. Ach, Frank als je waarde hecht aan mijn geluk, tracht dan niet mijn geloof af te breken of me te verhinderen het onze kinderen te onderwijzen."

„O goed", antwoordde hij onverschillig, „zooals je wilt. Ik denk nu wel niet dat het ze zooveel zal hinderen, hoewel het een groot tijdverlies is."

Gedurende vijf jaren was Moreton practiseerend geneesheer in zijn geboorteplaats. Zijn praktijk was een wonderlijk succes. Hij was in staat geweest zijn schulden te betalen, een geriefelijk huis te laten bouwen, zijn gezin goed te kleeden, er een koets op na te houden en nog wat te overleggen. Hij had een prachtige toekomst opgebouwd en er ging een benijdenswaardigen roep over zijn bekwaamheid. Als menschen veel succes hebben, denken ze aan weinig anders meer. Maar zijn vrouw werd vroeg oud.

Zij was niet meer zoo gelukkig als in vroegere dagen, een flauwe afschaduwing ervan was het als ze met de kinderen in 't schemerdonker zongen en volksliederen zong. Ze waardeerde ten volle de zegeningen des levens, hun prachtig tehuis, de lieve stoeiende bengels, hun goede gezondheid en al het goede, dat zij in staat waren te doen. Doch geregeld kwam de vraag van Jezus haar voor den geest; „Wat baat het den mensch als hij de geheele wereld wint en schade lijdt aan zijn eigen ziel?"

(Wordt vervolgd.)

Uit ons eigen Zendingsveld.

Donderdag 15 Mei l.l. werd onze Zending verrast door het onverwachte bezoek van Apostel George F. Richards en echtgenoot, de eerste in zijn kwaliteit als president der Europeesche Zending. Reeds bijna een half jaar geleden koesterden wij hoop hem spoedig in ons midden te kunnen hebben, doch de moeielijkheden, veroorzaakt door de nog altijd voortdurende oorlogstoestanden, waren reden geworden dat dit bezoek tot nu toe moest worden uitgesteld. Toen echter aan President Richards ten slotte door de Engelsche autoriteiten werd toegestaan, naar Nederland. scheep te gaan, werd onze hoop nog onverwacht verwezenlijkt.

Vergezeld van President John A. Butterworth maakte President Richards en echtgenoot eene rondreis door de Nederlandsche zending. Hij sprak achtereenvolgens te Rotterdam, Dordrecht, Den Haag, Utrecht, Amsterdam, Groningen en Arnhem. In laatstgenoemde plaats woonden zij de Conferentie, waarvan het verslag in het volgend nummer verschijnen zal, bij. Overal waar President Richards sprak, waren de hoorders onder den indruk van zijn met overtuiging uitgesproken redevoeringen en velen hebben inderdaad gevoeld dat hij een man Gods is. De geest, welke in de verschillende vergaderingen genoten werd, maakte op alle hoorders diepen indruk.

President Richards en zijne vrouw zijn voornemens ook andere zendingen in Europa met hun bezoek te vereeren, en wij kunnen niet nalaten hen een veilige reis toe te wenschen en er de hoop bij te voegen dat zij, onder Gods hoede, nog velen tot zegen mogen zijn.

Overleden.

Te Rotterdam overleed, op 23 Mei l.l., Broeder Abraham J. Geensen. Bijna 29. jaren was hij lid der Kerk. Hij werd gedoopt 20 October 1890 door Ouderling F. A. Brown en op denzelfden dag bevestigd door Ouderling B. Heertjes.

INHOUD.

De geest des Heeren is met Zijne Dienst-knechten	Blz. 177	De drie getuigen van het B. v. M.	Blz. 185
Hoe over de doop gedacht wordt.	„ 183	Terug tot het geloof	„ 187
Rijmpreekjes	„ 184	Uit ons eigen Zendingsveld	„ 192
		Overleden	„ 192

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7. Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.— Afzonderlijke nummers 15 cent.